

XLIV.

B e t æ n k n i n g

over

Udkast til Lov om Forandringer i de Geistliges Lønninger.

(Afgiven af Folkethingets Udvalg den 16de Januar 1863).

Udvalgets Fleertal (Fischer, S. A. Hansen, Høgsbro, Meergaard, S. Nielsen, P. Olsen, R. Pedersen, Schrøll, Thermanen og Tscherning) tiltræder i det Hele den Grundtanke hvorfra Lovudkastet gaaer ud, at de geistlige Embedsmænd lønnes paa samme Maade som Statens øvrige Embedsmænd, nemlig med en fast Pengeløn, forbundet med Sædomsfrivning og Alberstillæg. Vi have derimod, med Hensyn til Gjennemførelsen af denne Grundtanke, maattet afvige endeel fra Udkastet, og vi have derfor foretrukket at udarbejde et nyt selvstændigt Udkast, istedetfor ved et stort Antal Endringsforslag at see Regjeringsudkastet omdannet.

Ved Ansættelsen af den faste Løn for de geistlige Embedsmænd, have vi alene seet paa, hvad der med Hensyn til Embedernes Omfang og Vigtighed sammenlignelsesviis med andre Embeder, hvis Lønninger ere fastsatte ved Lov, kunde anses for passende. Vi have ikke troet det forsvareligt, at anstille Beregninger over, hvorvidt de til denne Embedsklasses Løn hidtil anvendte Midler kunne strække til eller ikke, for derefter at bestemme de fremtidige Lønninger, thi Staten kan ikke undbrage sig fra den Forpligtelse at lønne de fornødne Embedsmænd tilstrækkeligt, selv om dette medfører forøgede Udgifter. Vi have derfor ei heller fundet det hensigtsmæssigt at holde de

hidtil af Geistligheden selv direkte oppebaarne Indtægter, der ifølge Lovudkastet, herefter skulde indflyde i et geistligt Lønningsfond, og de herefter af dette Fond udgaaede Lønninger afsondrede, saaledes som det er foreslaaet, i et eget Fond. Denne Afsondring vil medføre meget vanskelige og indviklede Opgjørelser og Mellemregninger, hvilket allerede fremgaaer tilstrækkeligt af de forskjellige herhenhørende Bestemmelser i Lovudkastet, medens den ikke kan sees at ville være til nogen Nytte. Om end den paa-tænkte Lønningsfond bibeholdes, vil det dog være den almindelige Finantskasse, hvortil man maa og vil henholde sig angaaende de forøgede Krav, som det kan forudsees Reformen vil gjøre, og det vil ikke kunne anerkjendes for rigtigt, om Bevillingsmyndigheden vilde henstykke sig under Lønningsfondens Existentis og paa Grund heraf nægte enhver Udgift, der ikke kunde udredes af dette Fond. Endelig vilde ogsaa en saadant Lønningsfond kunne synes at give Medhold til Paastanden om en Slags Eiendomsret, for det ubestemte Begreb som man kalder Kirken, til de Midler, hvormed Staten hidtil har lønnet sine geistlige Embedsmænd; men en saadan, om end kun tilsyneladende, Villigelse af falske og skadelige Meninger bør Staten undgaae at give.

Ved Udskyddelsen af Alt, hvad der angaaer Indretningen af en særligt Lønningsfond, bliver Loven i det Hele langt simplere og mere fatte-